

ERDÉLYI DORINA
Átlagos reggel

Csütörtökök reggel az Újpest-központ megállóban, hét-huszonkettőkor becsukódott mögöttem a metró meghatározhatatlan színű ajtaja. Szokás szerint fülledt és bűdös volt a kocsi. Esélytelennek éreztem, hogy ülőhelyet találok az érettségi reggelén. Arany János születési dátumát próbáltam a fejembe verni, amikor arra lettem figyelmes, hogy egy házaspár hangos vitába kezdett.

– Mondd, te tudod, mit jelent az a rohadt gyűrű az ujjadon? – A nő, aki egyébként kifejezetten szép volt, a kelleténél jóval hangosabban faggatta férjét. A férfi arca pár másodperc alatt vérvörös árnyalatot öltött.

– Drágám, csak néhány sört ittunk Petivel. Közvetlenül a negyedik pohár után hazaindultam. – A férfi szinte suttogva győzködte feleségét.

– Az egy dolog, hogy megcsalsz, de, hogy totális idiótának nézz, na, azt már nem viselem el! – A nő felpattant, átverekedte magát a tömegben, és a Forgách utcánál dühösen leszállt.

A férfi szomorúan nézett rohanó felesége után, én pedig kihasználtam a helyzetet, és levágtam magam a megüresedett helyre. Mielőtt visszatérhettem volna a tételmagoláshoz, egy idős hölgy a lábfejembe nyomta járókeretének lábát. Mély lélegzetet vettem, és fel-

álltam. A néni köszönet nélkül helyet foglalt, közben pedig bőszen rázta a fejét. Keztem beletörődni, hogy már nem leszek képes ismételni a szóbeli előtt, ezért kinyitottam a táskám, hogy beletuszkolhassam a füzetem. A cipzár nem engedelmeskedett, a harmadik rántás után elengedte magát, és minden cuccom a padlóra esett.

Ha az érettségim hasonlítani fog erre a metrórútra, akkor akár le is mondhatok a továbbtanulásról – gondoltam.

Legnagyobb meglepetésemre egy feltűnően jóképű srác sietett a segítségemre.

– Érettségi? – kérdezte félmosollyal.

– Fél óra múlva – válaszoltam idegesen.

Mikor a betétekkel teli neszesszeremet is a kezembe nyomta, megköszöntem a segítségét, majd komolyabban megnéztem magamnak. Körülbelül száznyolcvanöt centi lehetett, félhosszú, fekete hajjal és világító kék szemmel. A szívem kalapálni kezdett, amit próbáltam az érettségire fogni, de valójában tudtam, hogy megint csak szerelemben estem a metrón.

– Deák Ferenc tér – hallatszott a hangosbemondóból.

Egy utolsó pillantást vettem a fiúra, aki szintén engem bámult, és azt mondta:

– Sok sikert! – A jókívánságot egy kacsintás kísérte.

A metró ajtaja kinyílt, én elsodródtam a tömegben, a tökéletes srác pedig eltűnt a sötét alagútba hajtó metróval együtt. Később le is érettségiztem. Arany Jánost húztam.

FEHÉR BOLDIZSÁR
A vak majom
– regényrészlet –

Friss hír a jelenből! Anyám levelet küldött. Időnként még ír. Persze, nem a hogylétem érdekl. Nemsokára kiállítása nyílik Krétán, méghozzá abban a cseppkőbarlangban, ahol a legenda szerint Zeus, az istenek királya született. Nem semmi!

Anyám meghívót küldött a kiállítás-megnyitóra, de nem azért, hogy elmenjek rá. Dehogy! Látni sem akar. Azt szeretné, hogy valamennyi birtokomban lévő újság, televízió és rádióadó hírt adjon róla. Szemmel láthatóan nem értesült arról, hogy az egyetlen

kicsi fia körözött bűnöző lett, az AESTDORC média-birodalomból pedig csak annyi maradt, amit már a kutyák sem hajlandóak megenni.

Ami a Zeusz-barlangot illeti, a mitológiai történet szerint Zeusz apjának, Kronosznak megjósolták, hogy a születendő gyermekei közül az egyik meg fogja őt ölni. Kronoszban fel sem merült, hogy emiatt esetleg ne csináljon gyerekeket, inkább úgy döntött, hogy megessi őket még ártalmatlan pólyás korukban. Őt gyermekét is megette, mire a felesége, Rheia megelégelte a dolgot. Válásra akkoriban még gondolni sem lehetett.

A hatodikát, Zeuszt, titokban egy barlangban szülte meg, aki pedig később valóban megölte az apját.

Egyszer én is jártam a krétai Zeusz-barlangban, huszonhat évesen, azzal a nővel, aki később futólag